

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Het geheim van vreugde is dankbaarheid

DE mensen kennen niets van de goddelijke wegen, noch van het sublieme karakter van de Allerhoogste. Zij zijn totaal onwetend van Zijn onuitsprekelijke plannen en de opperste wijsheid van Zijn grootse programma voor de mensen.

Wat vraagt de Eeuwige in werkelijkheid van Zijn schepselen? Dat zij gelukkig zijn, vreugde kennen en volledig tevreden zijn. Dat heeft een gunstige invloed op de gezondheid van degene die deze gevoelens bezit. Doch dit resultaat kan alleen behaald worden door de weg van rechtschapenheid en goedheid in te slaan. Als wij daarvan afwijken, wacht ons zeker de ontgoocheling. Ons lichaam is namelijk onderworpen aan de weg van het goede; dat is het element dat bij ons past. Tegenwoordig volgen de mensen de tegenovergestelde weg van het egoïsme. Daarom worden zij ziek en uiteindelijk sterven ze allemaal.

Zoals ik juist zei, wil God ons geluk. Hij geeft ons daarvoor wonderbaarlijke lessen, waaraan het goed is ons te onderwerpen, willen wij een ideale conditie realiseren. Ons brein bevindt zich dan in overeenstemming met de functies van ons organisme, die alle gebaseerd zijn op het altruïsme. Daaruit volgt een harmonie die zegen brengt. Wij zien deze harmonie ook in al de scheppingen van de Almachtige. Zij uit zich op een grootse manier in de ontelbare sterrenbeelden. De aarde draait rond haar poolas wat dag en nacht veroorzaakt, voor het welzijn van de mensen, die de dag nodig hebben om zich te bewegen en de nacht om te slapen. Hadden de mensen door hun winstbejag de weelderige plantengroei niet vernield, dan zou er overal welzijn heersen, want deze plantengroei zou een matigende invloed hebben in de zomer en de winter. Bijgevolg zouden er alleen lente en herfst zijn en nooit een snikhete zomer of een ijskoude winter. Als de mensen ook de universele wet van het goede en het altruïsme hadden gevolgd, zou er nooit een vurige temperatuur in hun hart bestaan, die zich uit door woede, haat, verschrikkelijke uitbarstingen van jaloezie, enz., ofwel een temperatuur van het hart onder nul, die de naaste doet bevriezen en verschrikkelijke kloven slaat tussen mensen, en zelfs tussen bloedverwanten.

Alles wat de harmonieuze maat overschrijdt, die zich normaal moet manifesteren, geeft een onaangenaam gevoel. Zo is, bijvoorbeeld, de goddelijke liefde nobel, heerlijk en genereus. Zij laat iedereen volledig vrij. De duivelse liefde, daarentegen, laat geen enkele vrijheid.

De buitensporigheden die zij bevat, doen enorm lijden, omdat die liefde gebaseerd is op het egoïsme, wat allerlei onaangenaamheden veroorzaakt. Sommige mensen zouden veel liever een beetje minder bemind worden, als de liefde die men hen betuigt onaangenaam en vurig is. Zo'n gewaarwording heeft men nooit met de goddelijke liefde, omdat zij altijd iedereen vrijlaat, wat een wonderlijke overeenstemming geeft, die geuit wordt in gerechtigheid, ware wijsheid en heerlijke harmonie die voortvloeit uit alles wat goddelijk is.

In het immense heelal ademt alles vrede en harmonie. Er is maar één enkele microscopisch kleine plaats, de aarde, waar zich opschepperige, hoogmoedige en oneerlijke mensen bevinden die helemaal in strijd zijn met de harmonie van de goddelijke wegen, omdat zij de principes van het Koninkrijk van God overtreden hebben. Zij moeten dus op het goede pad terug gebracht worden en opnieuw opgevoed.

Wij maken deel uit van deze vervallen mensheid. De Heer toont ons de weg, de waarheid en het leven. Hij zou graag hebben dat wij dit prachtige pad zouden bewandelen. Hij biedt ons alles aan wat bijdraagt aan het leven en behandelt ons niet als slaven, maar alsof wij al zijn kinderen waren. Hij laat ons zijn gedachten kennen en laat ons zijn komende Koninkrijk zien in al zijn pracht en praal. Als wij zo verlicht zijn door de waarheid, worden wij als het ware ondergedompeld in een bad van licht en worden wij ervan doordrongen. Ons hart wordt volledig blootgelegd, zoals X-stralen de weefsels van een organisme doordringen en zijn geraamte laten zien. Dat geeft ons de mogelijkheid onszelf te leren kennen en anderzijds de Almachtige met Zijn sublieme karakter. Onze geliefde Verlosser zei al: "Het eeuwige leven is dat zij U kennen, U, de enige ware God, en Jezus Christus, die U gezonden hebt." Wij worden precies uitgenodigd dit glorieus doel van het eeuwige leven te bereiken, dat afhankelijk is van het geluk en de vreugde, die het deel moeten zijn van al degenen die het goddelijke programma naleven.

God heeft ons helemaal niet nodig. Als wij Hem niet willen eren, zal Zijn glorie er niet door verminderd worden. Maar het is een groot voordeel voor ons Hem met hart en ziel te vereren, te eerbiedigen en te loven. Zo kunnen we in gemeenschap komen met Hem en een straaltje van zijn licht ontvangen, dat onze ziel verblijdt en ons streelt met zijn liefdevolle warmte. Het is voor ons alsof de lenteson ons komt raken en

ons verwarmen en ons levendiger maakt. Naarmate de fotochemische werking van haar stralen krachtiger wordt, doet zij de planten kiemen, de boomknoppen openbarsten en de bloemen bloeien. Overal vertoont zich het leven, het is de verrijzenis en de vreugde, het is het licht dat ontwaakt. En als het licht verschijnt, verdwijnt de duisternis; die kan niet blijven bestaan. Onze geliefde Verlosser toonde het al aan zijn discipelen, toen hij zei: "U bent het zout van de aarde en het licht van de wereld; als het zout zijn smaak verliest, hoe zal men het eraan terug kunnen geven?"

Als wij onder de werking van de goddelijke genade zijn, kunnen onze harten zich volledig openen en worden wij diep getroffen door deze gezegende invloed. Dat geeft ons steun in alle opzichten, zelfs als wij grote moeilijkheden hebben en veelvuldige, misschien zeer aanzienlijke beproevingen moeten doorstaan. Als de steun van de goddelijke genade ons toegestaan wordt, wordt alles gecompenseerd, zelfs na de moeilijkheid. Zo leren wij eens te meer een les van vertrouwen in God, die ons rijpt in de goddelijke wegen. Ons geloof ontwikkelt zich dan steeds meer, tot het onwankelbaar wordt. Als wij, daarentegen, de pas niet resoluut richten naar de kant van de zegen, doet de wet der gelijkwaardigheden zich ook voelen in ons nadeel en ons organisme ondervindt er de nadelige gevolgen van.

De kennis van de goddelijke wegen heeft ons getoond dat God niemand straft, nooit iemand kwaad doet en nooit iemand doet lijden. Integendeel, Hij helpt, verlicht, troost, moedigt aan en zegent. Daarnaast is er natuurlijk de wet der gelijkwaardigheden die automatisch functioneert en die wij in gedachten moeten houden. Als wij trouw zijn, kan de kracht van de goddelijke genade gemakkelijk op ons inwerken. Als wij ontrouw zijn, kan de geest van God geen contact hebben met ons en de wet van de gelijkwaardigheden uit zich in de tegenovergestelde zin van de zegen. Zowel in de richting van het geluk als van het ongeluk toont de gelijkwaardigheid van onze handel en wandel zich met een absolute nauwkeurigheid. Als de wet van de zegen trouw wordt nageleefd kan alles prachtig in evenwicht gebracht worden. Als iemand de waarheid benadert en begrijpt, dat Jezus Christus voor hem gestorven is, dat zijn genade ook voor hem is en dat hij zo door het geloof in het bloed van Christus tot een aanvaardbaar niveau voor de Eeuwige gebracht is, bezorgt dit hem vreugde en gemoedsrust.

Wij zijn allen arm en miserabel. Echte en voortdurende nederigheid is dus de houding die ons past. Er zijn inderdaad nog veel onwettige dingen, slechte gewoonten en altijd terugkerende egoïstische ge-

De Heer vervult de wens om hem te dienen

WAT jammer, dacht Rosalia, dat de kerk zo ver van ons huis is en dat mijn slechte gezichtsvermogen de tocht erheen zo moeilijk maakt. Ik zou zo graag de Heer willen dienen en me aan mijn naaste wijden!

Moeder en grootmoeder waren vurig katholiek. Ze zouden nooit hun religieuze plichten hebben overgeslagen. Elke avond zaten ze vroom bij elkaar, en baden eindeloze rozenkransen, meestal stiekem of als de vader van de familie niet thuis was. Hij beschouwde al deze toewijding als poppenkast, en was er zelf tevreden mee om bepaalde morele principes te respecteren en hij trok zijn neus niet op voor zijn werk, dat hem verplichtte om grote afstanden te reizen om voor zijn gezin de kost te kunnen verdienen.

Rosalia werd geboren in een klein bergdorp op de hoogvlakte van Asiago, bij Venetië.

Op dat moment bestond het gezin al uit vier personen en deze nieuwe baby nam de vijfde plaats in. Aan het einde van de oorlog, in 1945, moesten ze haar geboortedorp voorgoed verlaten om in Piemonte te gaan wonen. Daar lag de kerk op een steenworp afstand van het huis. Wat een vreugde voor Rosalia die de Hemel dankte voor zo'n zegen. Elke dag speelde zich af tussen de school, het helpen van haar moeder en de kerk die ze nauwgezet bezocht. Maar die medaille had een keerzijde. Het leven in nauwe gemeenschap met de religieuze wereld onthulde haar geleidelijk een aantal nogal teleurstellende aspecten. Maar, omdat ze niets beters wist, bleef ze ondanks alles in deze richting doorgaan.

De hoop om een beter gezichtsvermogen terug te krijgen groeide van dag tot dag in het hart van Rosalia, die er een onderwerp in haar gebed van maakte: "O God, U die alles kan, wilt u alstublieft iemand op mijn

pad brengen, die ermee instemt om mij te opereren?" Eindelijk kwam deze langverwachte dag. Na zorgvuldige overwegingen zei een gerenommeerde professor: "Hoe dan ook, de operatie kan de situatie niet erger maken dan die nu al is. Ik wil de onderneming wagen, maar op voorwaarde dat je tot de Heer bidt om mijn hand te leiden, want in jouw geval ben ik absoluut machteloos zonder zijn hulp."

Rosalia bad, de operatie vond plaats en het wonder geschiedde. "Wat is de mens toch knap!" riep het meisje.

"Het is de Heer, die geprezen moet worden. Hij heeft je gebed verhoord," antwoordde de uitstekende professor nederig.

Wat een gedenkwaardige dag voor Rosalia! Haar hart trilde van vreugde, want haar verlangen om de Heer en haar naaste te dienen zou dus werkelijkheid worden. Maar het licht dat ze in haar godsdienst zocht, was zo bezoedeld dat zij een bittere teleurstel-

ling had ervaren. Om die te verbergen ging ze maar zingen, om de mensen om haar heen de indruk te geven, dat ze gelukkig was.

Het verlangen om zich ergens aan te wijden was zeker nog in leven in het hart van Rosalia, maar waarheen moest ze zich wenden om de weg naar dit doel te vinden? Voorlopig zag ze er maar één: een gezin stichten en dat gelukkig maken. De kans kwam al snel. Ze ontmoette een jonge man, die ze eerlijk waarschuwde:

"Als ik het ideaal vind, waar ik naar op zoek ben, weet dan, dat ik zal afzien van het huwelijk."

"Daar ben ik niet bang voor. Je zult het nooit vinden! Om de goede reden dat het niet bestaat," gaf de jonge man, zeker van zichzelf, scherp ten antwoord.

Omdat de gezondheid van Angelina, Rosalia's moeder, plotseling achteruit ging, moest ze haar baan als naaister opgeven om te gaan

dachten in ons. Er is ook nog de suggestie die altijd aan de deur van ons hart klopt. Wij moeten dus voortdurend de goede strijd van het geloof strijden. Naarmate wij een overwinning op ons slecht karakter boeken, doordringt ons een bevrijdende en genezende kracht. Wij moeten er zeer dankbaar voor zijn, want, als wij niet dankbaar zijn, kunnen wij niet gelukkig of vrolijk zijn.

Men heeft mij dikwijls gevraagd waarom ik zo'n blij mens was. Ik heb geantwoord: "Ik heb een geheim: iedere dag denk ik weer aan al de weldaden van de Almachtige. Ik mediteer over de tederheid waarmee Hij mij voortdurend omringt, over hoe Hij mij bevrijdt, behouden, beschermd, aangemoedigd en gezegend heeft in de gevaarlijke momenten. Dit alles doet mijn hart overlopen van enthousiasme. Ik voel een oneindige dankbaarheid en ik kan met een diep gevoel van erkentelijkheid zeggen: "Mijn ziel, loof de Heer en vergeet geen enkele van Zijn weldaden." Ook David heeft dit gevoel uit gans zijn ziel getoond. Op zekere ogenblikken was zijn enthousiasme zo groot dat hij heerlijke poëtische woorden heeft uitgesproken. Hij zei: "Dat de bomen van de wouden vreugdekreten slaken en dat de stromen in de handen klappen vóór God en Zijn wonderbaarlijke wet."

Wij willen ons van ganser harte aansluiten bij het Werk van God om kinderen van het licht te worden en om het Rijk van gerechtigheid op aarde te vestigen. Dit is het rijk van vrede, barmhartigheid en liefde. Dit werk kan alleen gedaan worden door goed ingestelde vrienden die zich groeperen en samen de sfeer van het Koninkrijk van God vormen. Het Koninkrijk van God is inderdaad een gevoel. Het is een gesteldheid van ons hart die een sfeer vormt waarin het goed is te leven. De goddelijke familie openbaart zich door afhankelijkheid en liefde. Dat heeft ons hart nodig. Om dit te kunnen verwezenlijken moeten we het met elkaar eens kunnen zijn. En de mensen komen moeilijk overeen. Waarom niet? Omdat zij egoïsten zijn en hun eigenbelang nastreven. Zij willen altijd maar krijgen. Het resultaat van deze gedachten en deze handelwijze is ontevredenheid en een slecht humeur. Zo zijn er veel mensen die alles hebben wat men kan verlangen en toch heel ongelukkig zijn. Terwijl een echt kind van God, dat niets in eigendom bezit maar zich volledig aan de Almachtige toevertrouwt en op Hem rekent, zeer gelukkig is, omdat hij voelt dat de Eeuwige van hem houdt. Wat zou hij dan nog riskeren?

Dat voelde ook de apostel Paulus, daarom zei hij ons: "Verheug u in de Heer, ik herhaal het: verheug u." De Heer heeft ons zijn liefdevolle hand toegereikt. Hij heeft ons zijn oproep van genade laten horen: "Kom tot mij, u allen die belast en beladen bent, ik zal u verlichten, ik zal u rust geven." Wij zijn gekomen en wij hebben zijn hulp, zijn liefde en zijn welwillendheid gevoeld. De zon van de goddelijke liefde is ons hart volledig komen verlichten. Daarom kunnen wij op onze beurt deze heerlijke vreugde van echte kinderen van God voelen. Wij kennen de goddelijke wegen, wij weten dat het Koninkrijk van God zich op de aarde zal vestigen tot zegen van alle mensen. Wij zijn er zeker van, omdat wij er van ganser harte aan werken. Wij hebben slechts één verlangen: het hart van de Allerhoogste en dat van onze geliefde Verlosser verheugen door met al onze ijver mee te werken aan de bevrijding van de arme, lijdende mensheid.

De apostel Petrus zegt ons: "Wat zou u niet moeten zijn, door de heiligheid van het gedrag en de godsvrucht, zo de Dag van God bespoedigend!" Dat willen wij doen. Daarom moeten wij moedig de goede strijd van het geloof strijden, om bij degenen te horen die

helpen aan de vestiging van het prachtige rijk van vrede en gerechtigheid.

Wij willen ons dus inspannen om het nodige te doen, terwijl het nog tijd is, en om op het einde van onze loopbaan te kunnen zeggen, zoals de apostel Paulus: "Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de wedloop beëindigd, ik heb het geloof behouden, voortaan is de kroon der gerechtigheid mij voorbehouden." Laten we ons met al onze ijver inspannen om de nam van de Eeuwige te heiligen, evenals die van onze geliefde Verlosser, tegen wie wij van ganser harte zeggen: "Lam Gods, U bent het waard om eer, aanbidding, dankzegging en lof te ontvangen in alle eeuwen."

Verbinding of communicatie?

Het lijkt erop dat onze medeburgers een grote behoefte hebben aan contacten, contacten met hun medemensen. De middelen die daarvoor tot onze beschikking staan en die we soms overmatig gebruiken, voldoen echter niet aan de verwachtingen van de gebruikers en laten een indruk achter van ontevredenheid. Waarom? Dit is wat we gaan onderzoeken, maar laten we eerst lezen, wat het blad *En Marche* ons zegt:

De paradox van de verbinding

In het tijdperk van de smartphone zouden mensen meer dan ooit met elkaar verbonden zijn. We moeten het echter eerst goed eens zijn over deze term. Omdat gebogen over hun schermen, in hun eentje achter hun pc's of gedwongen online aan het werk, sommigen zich nogal ontkoppeld voelen – van de werkelijkheid, van anderen, of van zichzelf.

De periode van de lockdown heeft veel opgeleverd voor online technologiebedrijven en andere sociale netwerken. "De Gafam (noot van de uitgever: voor de web giganten: Google, Apple, Facebook, Amazon, Microsoft), grote winnaar in de lockdown," kopten vele media afgelopen voorjaar. In huisarrest, gescheiden van zijn dierbaren en ver van zijn collega's, moest iedereen andere manieren ontwikkelen om in contact te blijven met familie en vrienden, om te werken, om te spelen, om zijn zaken te beheren.

In deze uitzonderlijke periode hebben het internet en de communicatiemiddelen-online zich bijzonder nuttig getoond. Van de weeromstuit zullen sommigen na de lockdown de behoefte gevoeld hebben om die verbinding los te koppelen, de schermen uit te schakelen, en de ware sociale verbinding – in tegenstelling tot de virtuele verbinding – te vinden en een beetje vakantie te nemen.

Deze wens om de stekker uit de apparaten te trekken, om sociale netwerken te verlaten, althans voor een bepaalde tijd, zo niet definitief, is niet nieuw. Al in 2013 analyseerde de socioloog Rémy Oudghiri in zijn boek "Déconnectez-vous" hoe nieuwe technologieën ons leven zijn binnengedrongen en onze relatie met de wereld in slechts enkele decennia hebben veranderd.

Moeten we onze smartphones verbranden?

Oudghiri vertelt over de getuigenissen van buitengewone experimenten: individuen of hele families, die ervoor hebben gekozen om de verbindingsmiddelen volledig los te koppelen, voor een maand of een semester, om de charmes van de stilte weer te ontdekken, van gedeelde maaltijden, van het volle bewustzijn en van het huidige moment. Maar zo'n zowel radicale, als inspirerende houding is niet binnen ieders bereik. We moeten wél in deze wereld leven. En erkennen, dat internet ook voordelen heeft, zoals we in het tijdperk van de lockdown op bijna de hele planeet hebben gezien.

Smartphones dienen tegelijk als encyclopedie, telegraaf, camera, kompas, betaalkaart, kalender, muziekroep... Die mogelijkheden opgeven is onszelf

de praktische eigenschappen ontnemen, waaraan we gewend zijn geraakt.

Velen beseffen echter dat dit kleine apparaat met meerdere toepassingen iets te veel ruimte in hun leven in beslag neemt, dat er een afhankelijkheid ontstaat, die leidt tot een ongewone innerlijke dwangmatigheid. Die grenst aan het absurde, wanneer je de beste momenten van je leven gaat filmen om ze te "delen" op sociale netwerken, in plaats van er volledig van te genieten.

De "digitale burn-out"

De ervaring van dit jaar nodigt uit tot een gezonde reflectie om de werkelijke voordelen van "allemaal verbonden zijn" te onderscheiden van de gevaren die misbruik met zich mee kan brengen. Wanneer de alom tegenwoordigheid van schermen van invloed is op het geheugen- en het concentratievermogens of de kwaliteit van de slaap, dan gaat het om de gezondheid.

Totale ontkoppeling kan een noodzakelijke overgang zijn voor mensen die een vergevorderd stadium van afhankelijkheid hebben bereikt, dicht bij wat sommigen een "digitale burn-out" noemen. De Australische journaliste Susan Maushart, die zes maanden zonder smartphone of tablet doorbracht en haar drie tieners in dit avontuur meesleepte, omschrijft deze maanden als een "technologische ontgiftiging": de ervaring stelde hen in staat om tijd te vinden om te lezen, muziek te spelen en de familiebanden aan te halen.

Het maakt niet uit hoe je het doet, radicaler of gematigder, het nemen van een stap terug van overmatig verbonden zijn kan heilzaam werken. Van het bedrijf dat een "e-mailvrije dag" introduceert tot de app die automatisch internettoegang tot een bepaalde periode bepaalt, volgen de initiatieven elkaar op.

Op weg naar een stap terug?

Ook al zijn de internetgiganten nog nooit zo succesvol geweest, zou op de achtergrond toch een andere beweging kunnen beginnen. De bevlieging voor de nieuwe technologieën en vooral voor het mobiele internet lijkt plaats te maken voor een vorm van vermoeidheid.

Langzaam vestigt zich de behoefte om weer verbinding te maken met zichzelf, met geliefden, met de buitenwereld in een reactie op de digitale overbelasting, die voor sommigen zijn hoogtepunt heeft bereikt tijdens de lockdown. Of dit zich vertaalt in een terugkeer naar de natuur, naar gezinsactiviteiten, tot een minder stressvol levensritme, de wens om zich te distantiëren van technologieën die na verloop van tijd soms schadelijk blijken te zijn, lijkt te groeien met het besef dat mensen vooral verbinding moeten maken met hun medemensen, zonder tussenkomst van de technologie.

Inderdaad, zoals de titel van dit artikel zegt, houdt verbinding, op de manier van onze eeuw, dat wil zeggen, door middel van computers of mobiele telefoons, dus niet live, een tegenstelling in. Verbinden betekent een band met elkaar hebben. Maar met wie verbinden we ons eigenlijk? Wanneer we met een mobiele telefoon of een computer bezig zijn, zijn we niet verbonden met andere mensen, maar met ons apparaat, waardoor we met één of meer mensen kunnen communiceren... extern. We zijn niet met elkaar verbonden, maar gescheiden van elkaar. Waarom zouden sommige mensen anders streven naar "loskoppelen" van deze technologie en zelf "opnieuw verbinden", namelijk om de banden te smeden of liever opnieuw te smeden, die juist door deze nieuwe technologieën losser gemaakt zijn?

Er moet worden erkend dat ICT (informatie- en communicatietechnologie) een bepaalde geestdrift onder de mensen heeft veroorzaakt door de komst van internet, sociale netwerken en andere sites voor communicatie, informatie en ontspanning. En het is waar, dat deze apparaten zeer interessante functies hebben. Dus iedereen begon te communiceren zonder terughoudendheid, gefascineerd door deze nieuwe mogelijkheid om op afstand te corresponderen met wie en over wat dan ook. We zeggen of schrijven elkaar over even zinloze

werken in de fabriek om haar medicijnen te kunnen betalen. Rosalia maakte dat ook tot een onderwerp in haar gebed: "Heer, maak het alstublieft mogelijk, dat mijn broer Antonio een goed betaalde baan vindt die de situatie zal verbeteren."

En ziedaar, op een dag, komt Angelina door een ongelukje in het ziekenhuis terecht. Een vriendelijke kamergenoot boog zich over haar zaak en beloofde: "Geloof me, mevrouw, ik zal het onmogelijke doen, zodat uw zoon op het postkantoor kan komen werken." Een belofte die enige tijd later werd ingelost, tot grote opluchting van Rosalia. Uiteindelijk kon haar moeder thuis blijven en erover denken om voor zichzelf te zorgen.

Haar grootmoeder van vaderskant maakte deel uit van de familiekring, en Rosalia genoot van haar tedere genegenheid en vriendelijke begrip. Het was dan ook ondenkbaar voor haar, dat haar oma voor altijd in zou slapen. En toch was het noodzakelijk om het zich te

realiseren toen die trieste dag kwam. Wat een groot verdriet voor Rosalia. Het nieuws van het overlijden verspreidde zich blijkbaar door de hele familie en hoewel hij in België woonde, ging oom Gino, bijgenaamd "de verschrikkelijke" op reis, om oma de laatste eer te bewijzen.

Toen hij aankwam, was er algemeen verbazing. "De verschrikkelijke" was niet meer dezelfde! En iedereen riep uit:

"We herkennen je niet! Wat is er gebeurd?"

"Er is niets mysterieus aan. Ik ga op een school voor karakterverandering, en je ziet het resultaat. Alleen de school van Christus kan zo'n wonder bewerkstelligen. Bedenk eens, een egoïstisch, trots, jaloers en oneerlijk wezen, zoals alle mensen zijn, om te zetten in een altruïstische, nederige en oprechte persoonlijkheid; dit is inderdaad een werk dat alleen de Meester kan uitvoeren, hij, de Zoon van God, onze lieve Heiland, die het

losgeld betaalde om de zondaar te bevrijden van de ketens van kwaad en dood.

"De komende dagen is er juist een congres in Turijn en ik ben van plan om daaraan deel te nemen. Ik zal voor jullie een boek meebrengen: *De Boodschap aan de Mensheid*, dat jullie zal helpen begrijpen, dat God niet straft, dat alles wordt geregeld door de wet van gelijkwaardigheid. Dit prachtige boek leidt de goed gezinde harten op het pad naar geluk en laat hen zelfs zien, wat ze kunnen doen om niet meer te lijden en te sterven." Daarna richtte hij zich tot Angelina persoonlijk en voegde eraan toe: "Je zou kunnen genezen."

Rosalia's dorstige hart had deze woorden gedronken en een diepe vreugde was over haar gekomen en een immense hoop. Helaas niet voor lang, want twijfel verjoeg de goddelijke indrukken:

"Oom Gino, onze religie is stellig: zonder haar bestaat geen heil. Anderen zeggen: Het

is de studie van de Bijbel die ons redt, enz."

"Het zou veel te makkelijk zijn om op deze manier gered te worden. De Heer heeft verzekerd, dat zij die zijn woord bestuderen en zich houden aan zijn geboden, het eeuwige leven zullen erven."

Deze logische verzekering had indruk gemaakt op de hele familie, en een paar dagen later, ging oom Gino naar Turijn van waar hij terugkeerde met *De Boodschap aan de Mensheid*. Angelina begon meteen met het hardop te lezen, want Rosalia, druk bezet door de hulp aan haar moeder en haar eigen bezigheden, had geen tijd om het te lezen.

Ondanks de zorgen van de beste artsen, bleef de ziekte doorgaan, waardoor Angelina in uiterste wanhoop dacht: "De trein, ja, het is de trein die een einde zal maken aan mijn ongelukkige bestaan." Midden in de nacht ging ze stilletjes weg. Toen de trein floot, werd haar moederhart plotseling geroerd... Het beeld van haar kinderen kwam weer in

als nutteloze onderwerpen, waarover we niet in persoon zouden praten. Online delen van foto's en video's is ook sterk geëvolueerd.

Echter laat dit artikel ons wel begrijpen, dat sommigen moe zijn van het gebruik van deze communicatiemiddelen. Het is de moeite waard om te vragen waarom?

De bekoring van het nieuwe heeft ons erg aangetrokken. De nieuwe functies die zich aan ons voordeden, hebben de meesten van ons als een grote verleiding ervaren. De giganten van de online technologie hebben al het mogelijke gedaan om de dorst naar kennis en consumptie te voeden en aan te wakkeren. Nu worden we geconfronteerd met een opmerking uit dit artikel die in zekere zin een bepaalde teleurstelling bevat: onze nieuwe apparaten hebben ons niet gebracht wat we hoopten. En het moet eerlijk worden toegegeven: onze relaties met anderen zijn niet verbeterd met het gebruik van computers en mobiele telefoons. Hierbij niet te vergeten de schade voor de gezondheid van deze apparaten, zoals bij de vraag die de auteur van dit artikel stelt: Moeten we onze smartphones dan maar verbranden? Wanneer vitale functies zoals geheugen- en concentratievaardigheden en de kwaliteit van onze slaap worden beïnvloed, heeft men het recht om te vragen, of er niet iets moet worden gedaan.

In feite hebben deze nieuwe communicatieapparaten en -technologieën een mateloze behoefte gecreëerd om met anderen te corresponderen. Maar deze behoefte is kunstmatig, en niet van vitaal belang. Laten we duidelijk zijn, we leefden heel goed voor de komst van computers en mobiele telefoons.

Wat de mens dringend nodig heeft is goddelijke gemeenschap, een permanent contact met zijn God. En dit via Zijn Zoon, onze geliefde Heiland. Daarbij is geen behoefte aan communicatiemiddelen, maar alleen aan het geloof dat ons in staat stelt om de aanwezigheid van de Eeuwige te voelen en om met Hem de banden te hebben die onmisbaar zijn voor ons leven. Want de bron van al het leven is de Eeuwige. Het is van Hem dat het "levensfluïdum" komt, dat leven geeft en in stand houdt voor alle wezens die in de hemel en op aarde bestaan.

Het was het verschijnen van de zonde dat deze band van Vader tot zoon die de mens met zijn Schepper had, verbrak. Sindsdien is de mens, gescheiden van de bron van het leven, een sterfelijk wezen geworden. En het is om deze filiatie te herstellen, dat onze geliefde Verlosser naar de aarde kwam om de plaats van de schuldigen in te nemen en voor hen het losgeld van de zonde te betalen. Voortaan kunnen al diegenen die dat willen, het contact met de Eeuwige vernieuwen. Dit is het goede nieuws dat onze beminde Heiland tijdens zijn aardse zending kwam verkondigen: onze goede hemelse Vader wil ons weer als zijn kinderen ontvangen. En in de nabije toekomst zullen alle mensen terugkeren naar hun God, die ze boven alles en allen zullen leren liefhebben. Zij zullen dan het eeuwige leven op de herstelde aarde erven.

Een onverwachte ontknoping

Dit buitengewone verhaal is afkomstig uit het tijdschrift *Soleil d'Automne*, het maandblad van de Vereniging van Regionale Pensioeninstellingen gevestigd in Epinal (Vogezes) en verschenen in één van de nummers van een paar jaar geleden, van de hand van J.M. Nicole.

Minette, een deskundige chirurg?...

Geloof niet dat het een verzinsel is, of een legendarisch verhaal, een fabel of een droom die het onmogelijke mogelijk kan maken.

Weet, dat dit verhaal absoluut waar is van begin tot eind en dat ik het rechtstreeks heb gehoord van degene die er de gelukkige begunstigde van was.

Henri, die in februari 1907 nog geen 10 jaar oud was, zat aan tafel met zijn moeder, die nauwelijks een jaar

weduwe was. Minette, een mooie poes geboren in het tweede jaar van deze twintigste eeuw, deed een dutje opgerold in haar zijdeachtige, antraciet grijze vacht en bezette in alle rust de stoel van de overleden vader.

We moeten ons een beetje verplaatsen in de context van dit gezinnetje, aan de ene kant bescheiden en sober, maar ook warm en zo vol waardigheid om verder door te dringen in de intimiteit van deze jonge weduwe die naast haar enige zoon zit om samen de maaltijd van deze winteravond te delen, na de houtkachel, de enige verwarming van het kleine appartement dat ze bewonen, weer te hebben gevuld met een eikenhouten blok, dat "het vuur langer zal laten branden" zoals onze grootmoeders zeiden.

De afgelopen tijd was voor de jonge Henri en zijn moeder niet erg gemakkelijk geweest en de dood van de vader, na het ongeluk op het werk in een papierfabriek (een arm was afgerukt, gevolgd door gangreen in de 6 maanden daarna), bracht voor de echtgenote en haar gezinnetje geen pensioen met zich mee. In die tijd was er nog geen sprake van sociale zekerheid. De dappere vrouw, die geen speciale opleiding had, was onmiddellijk begonnen met werken als hulp in de huishouding bij burgers.

Net als bij veel gezinnen met een bescheiden inkomen, en nog meer bij Henri en zijn moeder, was er geen sprake van het eten van vlees op doordeweekse dagen. Zelfs op zondag waren ze meestal tevreden met ingewanden of slachtafval; stooipot of gevogelte stond alleen op het menu op feestdagen.

Op deze avond voor de Carnaval had moeder Marie voor het diner besloten het alledaagse een beetje te verbeteren, en om de in de schil gekookte aardappelen vergezeld te laten gaan met een schotel van in stukjes gesneden kalfslong, gewoonlijk "mou" genoemd.

50-plussers, waarvan ik er één ben, herinneren zich zeker dat we dit aten, dat er min of meer elastisch uitzag, en waarvan de vleessmaak meer psychologisch was dan echt...!

Kortom het was voor Henri in het bijzonder, een feest zoals het spreekwoord zegt: met "de ogen groter dan de buik", liet hij voor een keer de aardappelen staan, om zich gulzig te storten op deze stukjes van de long.

Helaas, ook al werd de eerste hap zonder problemen doorgeslikt, dit gold niet voor de tweede. Dit vormeloze stuk kwam ongekauwd vast te zitten in de keel van het kind, niet in staat om naar beneden te gaan of terug te komen naar boven... Er is een bijna stikken, er is een paniek van de moeder die niet weet wat te doen, als ze haar zoon ziet stikken en blauw worden... Ze klopt hem op de rug, tilt zijn armen omhoog, laat ze weer zakken en tilt ze weer op, niets helpt: het kind wordt de keel dicht geknepen, hij kan geen adem meer halen; ze weet niet hoe ze haar Henri moet redden van dit domme ongeluk.

Het was toen dat Minette, die met haar scherpe groene ogen de omvang van het drama vatte, een enkele sprong van de stoel op de tafel deed en haar voorpootje met alle nagels uitgestoken naar voren en in de breed open mond van het kind stak en het weerbarstige stuk achter uit zijn keel haalde. Dit snelle gebaar, uitgevoerd met een opmerkelijke precisie, zonder ook maar een schrammetje voor Henri, was de heilzame tussenkomst van een deskundige chirurg...

Ik hoef mijn verhaal niet verder te vertellen om u alle heerlijke verbazing en alle vreugdevolle dankbaarheid van Maria en Henri ten opzichte van Minette te vertellen. Haar onmiddellijke beloning was, dat ze de borden met "mou" leeg mocht eten waaraan moeder en kind nauwelijks waren begonnen en ze zette haar kattenleven voort zo verwend door deze twee dierbaren, als ze zich nooit had kunnen voorstellen, en dit tot een ver gevorderde leeftijd. "Mijn poesverpleegster, zoals mijn vader haar noemde, heeft voor mij altijd de leeftijd van haar heldendaad gehouden. Ze bleef jong ondanks het feit dat ze ouder werd."

Het staat iedereen vrij om van dit verhaal te denken wat hij wil. Van mijn kant wilde ik je een absoluut authentiek verhaal geven, dat ik als kind vaak aan mijn vader vroeg om me weer een keer, en nog een keer, te vertellen. Want Henri, ik heb het net twee keer verteld, was niet alleen voor mij, maar voor zijn zes kinderen, de beste van alle vaders.

Dit is een ongewone gebeurtenis, die men nauwelijks zou geloven als er niet alle garanties voor gegeven waren door degene die het vertelt.

Op zich een doodgewone gebeurtenis van een kind dat bijna stikt door te snel een te groot stuk door te slikken, maar die al gauw tot een drama had kunnen leiden zonder een snelle en bekwame tussenkomst. Men kan de vreugde en verbazing begrijpen van de moeder en haar jonge zoon oog in oog met deze onverwachte "chirurgische" krachttoer van hun "Minette".

Zullen we ooit in staat zijn om te zeggen wat er om kan gaan in de kop van een dier waaraan zonder dat je het merkt, niets ontgaat van alles wat er omheen gebeurt! Met de ogen half gesloten maar met een oplettend oor, blijft het, hoewel het onverschillig of slaperig lijkt, in contact met de omgeving en het kleinste incident vindt het in staat van paraatheid.

Hoeveel mensen zijn gered door de waakzaamheid van een huisdier dat in staat is geweest om hen te waarschuwen voor het gevaar waarmee ze werden geconfronteerd.

We moeten erkennen dat de hierboven gerapporteerde "operatie" niet alleen instinct vereist, maar ook een intelligente reactie die wordt gedicteerd door een duidelijk begrip van de situatie. Een onvergetelijk feit voor degenen die het hebben meegemaakt, opgenomen in de annalen van de familie, zal niet nalaten iedereen die het zal horen, te verbazen en verrukken.

Woorden van gezond verstand

In de krant *Ouest-France* van 5 juni 2020 verscheen onder de titel «Culturen» een interessant artikel, dat we gedeeltelijk weergeven:

Michel Serres heeft ons nog dingen te vertellen

Een gedachte. Een jaar na zijn dood klinkt de opstandige en optimistische gedachte van de academische filosoof, die doet denken aan de pandemie, de crisis, nog steeds luid...

Op 1 juni 2019 hield Michel Serres, zeeman, filosoof en academicus, op met ademen...

Leven met parasieten

«Van iemand die als gast mee-eet aan tafel, gulzig, soms met mooie praatjes, wordt gezegd dat hij parasiteert. Van het beestje dat leeft van zijn gastheer, door hem, met hem en in hem, en zijn normale toestand verandert en het risico van zijn dood met zich meebrengt, wordt ook gezegd dat het een parasiet is. De parasiet neemt en geeft niets: woorden, lawaai, wind... Leven met parasieten is meer een ervaring sinds oudsher dan een moment van een voorbijgaande crisis. Het zich verplaatsen (reizen) stelt het menselijk immuunsysteem bloot aan pandemieën, waar we misschien niet meer op kunnen reageren.» (De Parasiet, 1980)

De crisis: een «verplichting om uit te vinden»

«De financiële crisis op de beurs die ons vandaag schokt, verbergt en onthult breuken die verder gaan dan de breuken van de geschiedenis. Toegang tot de verborgen oorzaken vereist dat men de actualiteit ontvlucht. De crisis beschrijft de toestand van een organisme met een infectieziekte tot een piek die het in gevaar brengt. In deze kritieke situatie neemt het lichaam een beslissing. Voorbij die grens sterft hij, of hij kiest een heel andere weg. De crisis brengt het lichaam van de mens ter dood, of zet hem ertoe aan iets nieuws uit te vinden.» (Crisistijd, 2008)

haar gedachten, en Angelina keerde onmiddellijk naar huis terug.

Zei oom Gino niet: "Als je het advies van *De Boodschap aan de Mensheid* ter harte neemt, kun je genezen, Angelina"? Terugdenkend aan deze verzekering, hervatte de arme zieke vrouw het lezen van het kostbare boek. En toen begreep ze het verlossingswerk dat door Christus en zijn discipelen vervuld was. Haar inspanningen basierend op de macht van het losgeld, begon ze de goddelijke raadgevingen te bestuderen en geleidelijk aan ontkiemde de genezing in haar ziel en lichaam.

Bij het vaststellen van deze verbetering van haar gezondheid, voelde Angelina onmiddellijk de dringende behoefte om haar verwachtingen te delen met andere ongelukkigen. Ze haastte zich om literatuur te bestellen bij de administratie van het werk van de Heer, die het met genoegen onmiddellijk naar haar toe stuurde, zodat ze het goede nieuws kon ver-

spreiden dat haar uit de afgrond had gered. Toen zij erover sprak met haar echtgenoot, kon hij niets anders doen dan er chongelovig mee instemmen, maar in werkelijkheid voelde hij een hevig verzet, dat vertienvoudigde toen Rosalia besloot haar moeder te volgen en dankzij hen tweemaal werd er een kleine vergadering gevormd in het dorp. Vanaf dat jaar waren moeder en dochter niet meer alleen in de woestijn. Wat een grote vreugde!

Toen Rosalia haar beslissing uitsprak om zich volledig ten dienste van de Heer te stellen, raakte de Boze, de verschrikkelijke Lucifer, Gods tegenstander, haar gevoelige punt langs de omweg van boze tongen: "Je hebt het recht niet om anderen te laten lijden om een ideaal te volgen dat trouwens onhaalbaar is." Toen begonnen dagen van grote strijd, met morele angsten die fysiek lijden veroorzaakten. Rosalia had de indruk dat er een brullende en dreigende leeuw voor haar stond, zijn bek wijd open, die haar

de doorgang versperde. Maar het geruststellende gevoel van de tegenwoordigheid van de Heer was er ook. Net als bij de verloren zoon in de gelijkenis, ging de deur van het huis van haar hemelse Vader wijd open en de verantwoordelijke van het Werk in Italië omringde haar teder, en bemoedigde haar van ganser harte.

Om er zeker van te zijn, dat ze zich niet in haar weg zou vergissen, had Rosalia nederig de Heer als bewijs gevraagd: dat haar moeder over drie maanden de kracht zou hebben om haar werk te doen zonder Rosalia nodig te hebben, en dat haar verloofde getroost zou worden door een ander meisje. De Heer, altijd vol aandacht voor de behoeften van zijn beminde kinderen, had bevestigend geantwoord.

Gedurende de eerste twee jaar in dienst van de Heer werkte Rosalia mee in Turijn, en profiteerde ze van veel aanmoediging en vooral van een opleiding in het herstel van

haar lichamelijke en geestelijke gezondheid. Daarna werd haar het voorstel gedaan om helemaal alleen te gaan evangeliseren in een grote stad aan zee. De eerste maand bleef het maar waaien met windstoten, de regen hield haar dagelijks gezelschap en drong geniepig door de kapotte zolen door in haar schoenen, waardoor ze ernstige pijn in haar benen kreeg. De jonge evangeliste dacht: "Het is het op de proef stellen van mijn geloof. Heer, ik vertrouw u het probleem toe van mijn schoenen, mijn benen en mijn doornatte voeten."

Op een dag, toen ze moedig evangeliseerde, kwam Rosalia in een schoenenwinkel om haar getuigenis te geven. De winkelier zei scherp en nogal spottend:

"Net als de anderen kan je het goed vertellen. Dat is makkelijk, maar wat iedereen mist, is om het in praktijk te brengen."

"U hebt gelijk, meneer, maar er is net een school geopend om te leren het goede

Relatie tot de wereld: «Dood of symbiose»

«Door te heersen over de Aarde zijn we er zolang en in zo geringe mate meester over geworden dat ze dreigt ons op haar beurt te beheersen. Ze zal ons bezitten, maar anders dan in het verleden: in het verleden was dat plaatselijk; tegenwoordig is dat wereldwijd... Meester zijn duurt slechts een korte periode en verandert in afhankelijkheid. Aldus worden de oude parasieten onvermijdelijk symbioten. Hier is de tweesprong in de geschiedenis: of de dood, of een symbiose. We moeten besluiten om vrede te sluiten met elkaar om de wereld te beschermen en vrede met de wereld om onszelf te beschermen.» (Le contrat naturel, 1990)...

We zijn getroffen door de toepasselijkheid en de actualiteit van deze gedachten van Michel Serres waarvan sommige meer dan 20 jaar geleden zijn geuit, en die vandaag de dag nog meer geldig zijn dan toen. Hoeveel verstandige mensen hebben ons niet gewaarschuwd voor de gevolgen van een bepaalde manier om dingen te doen en we hebben er geen aandacht aan besteed.

In deze tekst citeren we: *Ons verplaatsen stelt het menselijk immuunsysteem bloot aan pandemieën, waar we misschien niet meer op kunnen reageren.* Hoe kunnen we niet denken aan de crisis van Covid 19, waarvan de Franse antropoloog Frédéric Keck zei: *Elke vooruitgang in de globalisering, dat wil zeggen uitbreiding tot een groter aantal groepen van gestandaardiseerde vormen van handel, gaat gepaard met een pandemie die is als de donkere kant of het vervloekte deel van de algemene verbreide economie. De Spaanse griep van 1918 markeerde het einde van de Eerste Wereldoorlog en begeleidde de hele twintigste eeuw, door de afhankelijkheid van de wereldeconomie ten opzichte van China te laten zien, die de wereldwijde crisis aankondigde die we doormaken...*

Elke keer dat mensen een wapen uitvinden om infectieziekten te beheersen, reageren de mutatie- en selectiemechanismen, die de natuur beheersen, met een nieuwe opkomst van een virus of bacterie...

De snelle groei van de economie in de loop van de laatste veertig jaar, in het bijzonder toe te schrijven aan het toetreden van China tot het wereldkapitalisme met het gevoel van meer dan een miljard mensen onder een zeer nationalistische overheid, dat zij de verloren tijd van twee eeuwen vernedering door het Westen moesten goedmaken, leidt paradoxaal genoeg tot een grote vertraging...

Het is duidelijk dat deze crisis de greep van China op het beheersen van de wereld versnelt. Ik denk dat het diepe nadenken over zichzelf dat de Aziatische samenlevingen na SARS hebben uitgevoerd, met name door het dragen van maskers en het bestuderen van infectieziekten, de Europese samenlevingen is ontgaan... Het Westen en het Oosten kennen elkaar nog steeds niet, terwijl ze steeds meer afhankelijk van elkaar worden.

Lijst van epidemieën in de wereld sinds de vorige eeuw (niet uitputtend)

1918: Spaanse griep,
1957: Aziatische griep,
1968: De Hong Kong griep,
1976: Ebola (van Centraal Afrikaanse vleermuizen)
1981: AIDS (van de apen van Centraal-Afrika)
1996: BSE of gekke koeienziekte (van vee uit Groot-Brittannië)
2003: SARS (van vleermuizen en civetkatten in zuidelijk China)
2012: Het MERS-virus CoV (van de kamelen van Saoedi-Arabië)
2013: H7N9, de vogelgriep (China)
2016: Zika (van muggen in Frans-Polynesië en Brazilië)

2019: Covid-19 (oorsprong nog onbekend, centraal China)

Wat de economische crisis betreft, is de beschrijving van Michel Serres ervan opvallend waar en actueel. En zoals hij zegt: Toegang tot de verborgen oorzaken ervan vereist, dat we het nieuws ontvluchten. Inderdaad, om te begrijpen wat er vandaag met ons gebeurt, moeten we het goddelijke Woord raadplegen en niet het nieuws waarmee de media ons informeren. We zullen dan niet alleen het nieuws kunnen begrijpen, maar ook het verleden en de toekomst.

Ons dagelijks leven kan niets anders zijn dan een crisis. Dit is het geval geweest sinds het verschijnen van de mens en de zonde op aarde. Een evenwicht is verbroken, want de Universele Wet werd geschonden, de gelijkwaardigheid kan dan geen harmonie zijn, maar chaos. En wat ons te wachten staat is, wat Michel Serres noemt: De dood of een symbiose. De mens was in feite niet bedoeld om de natuur onder de knie te krijgen om haar tot slaaf te maken, maar om te bestaan voor het welzijn van alles wat hem omringt.

Gelukkig kennen we de remedie voor de situatie van de mensheid. We kunnen het luid en duidelijk zeggen, het is het losgeld betaald door onze geliefde Heiland. Zoals de apostel Petrus verklaart: "Er is geen heil in iets anders, want er is geen andere naam onder de hemel die onder de mensen is gegeven, waardoor we gered kunnen worden." Handelingen 4: 12. Het is de bewonderenswaardige leer, het prachtige goede nieuws van de gekruisigde Jezus Christus dat we graag bekend willen maken aan ieder mens van goede wil. Dankzij zijn offer en dat van zijn trouwe kerk zullen alle mensen die dat willen, weer hun bestemming kunnen vinden: het eeuwige leven in het Koninkrijk van God dat op aarde is hersteld.

in praktijk te brengen en het geloof in God te ontwikkelen."

"Oh ja! Ik zou dat wel willen zien... Als je schoenen nodig hebt, verwacht je dan dat de Heer ze vanuit de hemel naar je stuurt, in plaats van dat je ze moet kopen?"

"De Heer is niet materialistisch, meneer, maar de middelen ontbreken Hem niet om hen te helpen die zich aan Hem toevertrouwen. Het is belangrijk om niet aan zijn hulp te twijfelen."

"Het boek dat u mij voorhoudt, spreekt zeker over het middel om het geloof te verwerven. Ik neem het aan, maar ik betaal u niet."

Rosalia gaf het boek aan de winkelier, en verliet daara de winkel, hem vriendelijk groetend. Terwijl ze de goede boodschap in de buurt bleef brengen, zag ze plotseling de winkelier die duidelijk naar haar op zoek was. Meteen dacht ze: "Wat jammer! Waarschijnlijk interesseerde het boek hem niet en wil hij het aan mij teruggeven."

"Mevrouw! Ik ben blij om u weer te ontmoeten, want bij nader inzien, begreep ik dat wat u me net vertelde, de waarheid is en ik wil u ook mee helpen met uw ideaal, niet met geld, maar met schoenen. Kom snel in mijn winkel om een paar te kiezen!"

Op een andere dag, toen Rosalia meer dan ooit gekweld werd door lichamelijke tegenslag, vond ze verlichting door zich te wijden aan anderen, vooral aan een dame die haar boodschap van troost zeer had gewaardeerd. Twee jaar later werd ze naar een ander werkterrein gestuurd, waar een sympathisant van het werk bereid was haar een kamer beschikbaar te stellen. Twaalf mooie katten hielden haar voortaan gezelschap, evenals de kou. Rosalia zou er voor zichzelf wel tevreden mee geweest zijn, maar ze wilde heel erg graag een gunstiger plek vinden om de familie van het geloof die zich in die stad begon te ontwikkelen, bijeen te brengen. Het was toen, dat een nieuwe volgeling, die ging verhuizen, haar appartement had aangeboden.

Wat een ervaringen in dienst van de Heer! Op een dag werd Rosalia aan het bed van een persoon geroepen, die aan het einde van haar leven was gekomen. Wat kon ze dan nog tot haar voordeel doen? Een beroep doen op de verdiensten van Christus met een vurig gebed. Tot ieders verbazing kwam deze dame, die 's morgens stierf, een paar uur later weer tot leven. De eerste die verrast was, was zeker de arts: "Iets bovennatuurlijks gebeurde hier..."

Toen Rosalia werd overgeplaatst naar een grote stad in Zuid-Italië, schudde een verschrikkelijke aardbeving de muren van het huis. Het was een zondagavond, de vergadering was net afgelopen. Zoveel geschreeuw op straat, onrust, zelfs paniek, want het was werkelijk een grote aardbeving. Maar wat

vermocht hij ten overstaan van de goddelijke macht, die in staat was om de hele familie van het geloof gerust te stellen en te beschermen?

Wat ging het verder met Angelina? Meer dan dertig jaar lang was ze trouw gebleven aan de goddelijke wegen en zorgde ze voor de kleine groep broeders en zusters in het geloof, die ze had gevormd. Toen had ze haar ogen gesloten voor deze wereld, en liet een gezegend spoor achter in alle harten. Terwijl ze de troost had om haar lieve moeder bij te kunnen staan in de laatste dagen van haar leven, werd Rosalia opnieuw geconfronteerd met een ernstig probleem met haar gezichtsvermogen. De specialist stelde zijn diagnose: "Je hebt twee weken om je ogen te redden." De grote Dokter, de Heer zelf, had anders besloten. Rosalia vertrouwde zich toe aan Hem en dankzij natuurlijke middelen kreeg ze haar gezichtsvermogen terug. En als het soms even verzwakte, werd de Meester niet geleend om haar medewerkers te sturen die goede ogen hadden en haar graag broederlijk wilden helpen.

Tegenwoordig heeft Rosalia nog steeds het duidelijke ideaal van de glorie van het herstel van alle dingen op Aarde voor ogen en van de bevrijding van de mensheid waaraan ze met heel haar hart werkt. Denkend aan de vraag van de Heer aan zijn discipelen: "Hebben jullie ooit in mijn dienst gebrek aan iets gehad?" en het antwoord van de discipelen: "Nooit, Heer," kan Rosalia hetzelfde zeggen, net als al diegenen die hun brood op het oppervlak van de wateren hebben gegooid...

Korte Kroniek van het Rijk der Gerechtigheid

In onze kroniek van vorige maand hebben we de samenvatting van een uiteenzetting laten verschijnen die als titel had: "Het nazien van ons geweten met Pasen" bij wijze van voorbereiding op dat plechtige feest van het hernieuwen van onze geloften aan de Allerhoogste. Wij hebben voor deze kroniek een kort commentaar gekozen van de geliefde Boodschapper over het symbool van Pasen en dat als titel heeft:

Enkele gedachten omtrent het symbool van Pasen

"Ik heb herhaaldelijk verschillende vermaningen gegeven betreffende het Avondmaal van de Heer, en ik heb laten zien, hoe diep dat symbool in elk hart gevoeld moet worden.

Pasen is, net als de doop, de onderdompeling in het water, alleen maar een symbool dat aan waarde wint naarmate men er de volle plechtigheid en de hele draagwijdte van voelt. Inderdaad, het is goed onze blikken te richten op het glorierijke Voorbeeld, onze geliefde Verlosser, om genegenheid te voelen voor hem tijdens zijn symbolische

doop, die het begin is van wat Hij op zich had genomen, van zijn indiensttreding.

De wonderbaarlijke goedkeuring en achting van God uitte zich door Zijn goede en heilige geest die tegen Johannes de Doper deze glorievolle woorden zei: "Deze is Mijn geliefde Zoon, in wie Ik mijn welbehagen heb". Deze woorden werden gezegd en gehoord om het hart van Johannes de Doper te bemoedigen en te verheugen, ze werden herhaald door de glorievolle geest die over onze geliefde Verlosser kwam tijdens de verheerlijking op de berg, want het was ook onontbeerlijk dat de discipelen van Christus, Petrus, Jacobus en Johannes, de stem van de geest konden horen die zijn getuigenis gaf tijdens het heerlijke visioen van de Thabor. Dat gold ook voor het Paasmaal dat de Heer in de hoge kamer met zijn discipelen gebruikte.

Als het nodig was voor de Israëlieten het paaslam te offeren en zijn vlees te eten ter nagedachtenis van het Pascha, ter nagedachtenis van die gedenkwaardige nacht, toen de eerstgeborenen van de Hebreeërs gespaard werden, was het ook onontbeerlijk dat het nieuwe verbond te midden van de discipelen van Christus ingeleid werd door een symbool, het symbool van het gebroken brood en van de beker waaruit gedronken werd door alle discipelen.

Ook al werden tijdens de Pascha van de Joden de eerstgeborenen gespaard dankzij het zoenoffer van het lam, dat geslacht werd, was dat toch niet hetzelfde tijdens de hele verzoendag van bijna 2000 jaar, tijdens welke de discipelen van Christus het brood hebben gegeten en uit de beker hebben gedronken niet alleen op symbolische manier, maar eigenlijk door de ongerechtigheden te verduren zonder te protesteren, door degenen te zegenen die hen vervloekten, door te bidden voor degenen die hen vervolgen, om deel te hebben aan het lijden van de Meester, en van een zelfde gewas te zijn als hij, deel te hebben aan hetzelfde brood en te drinken uit dezelfde beker.

Het is onontbeerlijk dat alle deelnemers aan dat feest deel kunnen nemen aan het Avondmaal van de Heer door de plechtige sfeer te verwezenlijken die zich moet manifesteren, want ze zijn zich bewust van het leven dat is gerechtvaardigd door het geloof in het Lam van God dat de zonde van de wereld wegneemt, en dat het mogelijk is voor de discipelen van Christus uit de beker van smarten te drinken en het brood te eten om gevoed te worden met de machtige genade van de Heer die hen deelnemers zal maken aan de onsterfelijkheid van de goddelijke natuur. Laten we dus onze blikken richten op het Lam van God. In de nacht waarin hij verraden werd, was hij wezenlijk bezig zijn discipelen aan te moedigen en te troosten,

en wij moeten op onze beurt gedreven worden door dezelfde gedachte ten opzichte van het Leger van de Almachtige, om het aan te moedigen en te zegenen. Dat het niet meer nodig zou zijn ons te zeggen, zoals de apostel Paulus zou schrijven, een nieuw deeg te maken voor ongezuurde broden, door het deeg van slechtheid en boosheid opzij te leggen. Moge alle onzuiverheid onder ons verbannen worden, en laten wij ons op een waardige manier voorbereiden door onze fouten te bekennen ten overstaan van de bijeenkomst, door berouw te hebben voor God, opdat de macht van de goddelijke genade opnieuw met kracht kan werken en de harten in evenwicht brengen door het bloed van het Lam van God. Moge de heilige zalving van de geest van God over iedereen komen, want wij moeten die allemaal in onze ziel voelen. Voor het koninklijke offerpriesterschap in het bijzonder bestaat de zalf uit de verzaking aan zichzelf, in zijn zielenwerk dat verricht wordt ten bate van de mensheid. Moge het egoïsme volledig uitgewist worden uit ons hart, om in staat te zijn aan de smarten van Christus deel te nemen, en ook deel te hebben aan zijn glorie, de glorie en de macht van een glorierijk en helder karakter, dat zijn leven grootmoedig voor de schuldenaars geeft, door hun de gelegenheid te geven op hun beurt de strijd voor het eeuwige leven te strijden door middel van het herstel van alle dingen op aarde.

Wij willen deze indrukken in ons hart diep voelen, en het Leger van de Almachtige, dat ook deel heeft aan het brood, zal aangemoedigd worden de strijd te strijden om tot in het beloofde land te komen, aan de andere kant van het Jordaan, waar er geen geschreeuw, geen kreten of pijnen, geen dood meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbij."

Dit zijn enkele indrukken die ervoor geschikt zijn om ons te helpen ons bewust te worden van de ernst van de beloften die ons aan God verbinden. Wij weten dat Hij wonderbaarlijk trouw is. Zoals Hij ons beloofd heeft, zal Hij ons nooit verlaten. Het ligt aan ons deze zelfde trouw te verwezenlijken en het is daarvoor belangrijk dat de symbolen van Pasen ons daaraan herinneren.

Wij wensen dus aan de laatste ingewijden de volle trouw toe bij het geven van hun leven ten dienste van hun Meester, en aan het geliefde Leger de volharding en het geloof om de beloften te bereiken die het gedaan zijn door de goddelijke genade.

Voor België: 11, rue de la Bassette – 1330 Rixensart, Tel. 02/6535020.

Voor Nederland: Lotte Beesestraat, 71 – 2331 KG Leiden. Tel. 06-51156491.

Uitgever: De Engel van de Heer, Filantr. Ver. Verantw. Opsteller: Ph. Miquet, CH-1236 Cartigny Drukkerij: Impr. Château, Cartigny, Zwitserland